

pičih pa seveda ne zadeva toliko uredništva, ampak predstavjalce. Uredništvu se pač godi kakor v dunajski orožarnici Krpanu, ki je vzkliknil: „V čem bom pa izbiral? To je sama igrača.“ Ko bi imeli kaj prostora odveč in bi to kaj pomagalo, ponatisnili bi na tem mestu „levite“, ki smo jih čitali nekje drugod našim prelagáčem, zlasti onim, ki prelagajo iz slovanskih jezikov. Toda za to pot se moramo zadovoljiti s tem, da jim zabičimo ob kratkem ta-le navodila: 1. Prelagajte samo taka dela, o katerih je dognana sodba, da so izvrstna. 2. Prelagajte taka svetovno slavna dela samo tedaj, ako ustrezajo našim domačim razmeram, ali pa jim dajte primerno, domače lice. 3. Podajajte nam taka dela v pristni, domači, a ne v srbski, češki, ruski itd. slovenščini.

Izvestja muzejskega društva za Kranjsko. Letnika V. 1. sešitek ima nastopno vsebino: F. Kavčič: Slovenska imena koroških plemičev do l. 1500; M. S.: Podružnica sv. Petra na Vrhu; J. Barlè: Velesovski župnik J. Rahnè; A. Koblar: Kranjske cerkvene dragocenosti; S. Robič: Kranjski lišaji. Med malimi zapiski nas zanimajo „Stavnice“ in „Nemiri v Smedniku l. 1848.“

Slovensko planinsko društvo lepo uspeva. Ono nam zlasti živo priča, da Slovenci napredujemo povsod ter si osvajamo tudi take proge novodobne prosvete, kjer smo vse do najnovejšega časa kar molče prepuščali prostor popolnoma ali pa večinoma premogočni nemščini. To se je dogajalo zlasti pri raznovrstnih športih. No, hvala Bogu, sedaj imamo že tudi slovenske kolesarje, slovenske hribolazce i. t. d. Zato smo tudi „Planinski Vestnik“, novoustanovljeno glasilo „Slov. pl. društva“, prav veselo pozdravili, ne da bi nejevoljno vzkliknili: „Že zopet nov list!“, ker smo prepričani, da je pri njega ustanovitvi odločila čutna potreba, in da torej ta ni nepotrebno cepljenje pisateljskih sil, ampak blagodejno delodelje in ugodna razbremenitev zlasti leposlovnih listov. — Druga „Vestnikova“ številka nam je prinesla razen nadaljevanja o „Obleki in opravi turistovi“ in drugega drobiža tudi M. Kosa potopis „Iz Stahovice na Konja.“ Poleg zanimive vsebine nam je pohvaliti zlasti „Vestnikov“ lepi, pravilni in domači jezik.

Kaj živahno je tudi društveno gibanje, in ker še ni nastopila „planinska“ sezona, prirejali so „planinci“ vsaj društvene večere, tako šele pred kratkim časom hitro zaporedoma dva. Dne 13. t. m. je predaval prof. Orožen o Rogački gori in o krasnem razgledu s te tako nizke gore. Njen hrbet je troglaven, pot tja gori zelo zložna, čeravno se gora strma vidi. Na obronku „Pečovje“ stoji cerkvice sv. Donata. Blizu tam je otlina, kjer so častili solčnega boga Mitro (uapis je v Celju). Našli so se tam rimski novci, u. pr. ces. Gracijana. Na gori je optični telegraf, in o sv. Ivanu se zažigajo kresovi na njej. — Dne 18. t. m. je predaval prof. Borštner o Velikem Obirju ali Ojstrecu, ki je zlasti v botanskem obziru zelo zanimiv. V Kamnu na podnožju Obirjevem se je našla gotiška krsta zveličane Hildegarde, ki je sedaj na Dunaju. Na podnožju je tudi vas Obrje ali Obvirsko (Obvirje), odtodi nemški „Ebriach“. Pod vrhom so kopali svinec, tam je tudi okapnica in meteorološko opazovališče, nekdanj rudarska hiša. Z vrha je krasen razgled posebno na solčavske planine. Ob solčnem vzhodu se vidi takšna zarja, kakor pri Sv. Marjeti na Golem (nad Igom). Na vrhu je sedaj nova postaja z anemometrom.

Vrhu vsega tega je izdalo marljivo, čilo društvo še „Poročilo o II. društvenem letu 1894“. V Ljubljani 1895. Tiskala „Národna Tiskarna“. Str. 41. To poročilo obsega poleg društvenih vestij še naslednja dva spisá: Kocbekov: „Dr. Johannes Frischauf“ (s podobo), in Orožnov: „Prvi hribolazci na Triglav v dobi 1778 do 1837“. Ta velezanimivi spis, ki je najpreje izšel v našem listu (gl. letošnjo 1 št.) in se bode